

min Dør maa have Lov til at sige: Jeg vil ikke købe Kød hos den Slagter, fordi jeg har ham mistænkt for, at hans Kød ikke er saa godt som muligt, og ogsaa til at sige, at jeg ikke vil have Mælk fra det Mælkeudsalg, fordi den ikke bliver behandlet rent der, hvorfor den kan indeholde en Fare for min Familie, saaledes maa ogsaa en Kommune, naar der i dens Naboskab er Forhold, der kan bringe Fare for en stor Del af dens Befolkning, kunne beslutte, at den Slags Ting vil man ikke have indført derfra, før man har undersøgt Forholdene. Det er dog en mærkværdig Maade at veje paa, paa den ene Vægtskaal at lægge en Enkeltmands eller højst et Mejeris Interesser — det bliver ikke en Gang et Mejeris Interesser; thi et Mejeri har jo i sin Magt at kunne standse Tilførslen af Mælk fra det Sted, som Sundhedskommissionen udpeger som den mulige Smittekilde — og i den anden mange Menneskers Liv. Naar man faar Mistanke om, at fra det og det Sted stammer Smitten, maa man øjeblikkelig kunne skride ind derimod. Det kan lidt hjælpe, at man har en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at Smitten stammer fra Mælk fra det og det Sted, naar man ikke straks kan standse Tilførslen, men der den næste Morgen kommer en hel ny Bølge ind over Byen og inficerer. Det ærede Medlem for Lyngby (Piper) og det ærede Medlem for Hjørring (Jungersen) henviste til, at man kunde sætte sig i Forbindelse med Sundhedsautoriteterne paa det paagældende Sted; der var jo baade Telegraf og Telefon. Man kan ganske vist hurtigt faa Bud; men Spørgsmaalet er, hvor hurtigt egentlig den vedkommende Sundhedskommission sætter sig i Bevægelse. Hvis den betænker sig blot et Par Dage, kommer der igen store Masser af Mælk ind og inficerer Byen. Man maa straks kunne hugge Knuden over og sige: Vi ville ikke have nogen Mælk derfra, thi vi have Mistanke om, at den bringer Sygdom og Fordærv ind i Byen. Jeg vil derfor indstændig anmode om, at man ikke stemmer mod dette Forslag. Et Mindretal har stillet Forslag angaaende Tuberkulosen; der er det ret ejendommelige, at da den Sag var for her i 1896—97, lød Ordene fra alle Sider sympatetisk; men man kunde desværre ikke gøre noget den Gang. Efter at man nu har betænkt sig 2—3 Aar, lyde Ordene ligesaa sympatetisk; men vi kunne desværre ikke gøre noget. Samtidig gaa Tusinder af Mennesker rundt med den visse Død for Øjnene; de vide, at hvis de kunde opnaa god og

kraftig Næring og hensigtsmæssig Pleje og i nogle faa Maaneder kunde komme hen paa et Sted, hvor de kunde faa dette, saa kunde de helbredes, saa vilde de kunne leve; medens de derimod nu vide, at de gaa Døden i Møde for hver Dag, der gaar. Man maa kunne sætte sig ind i et saadant Menneskes Sindsstemning, man kan tænke sig, at han knytter Næven mod det karrige Samfund, som ser ham gaa til Grunde uden at røre sig en Smule, undtagen hver Gang Sagen omtales, thi da har man denne evige Sympati, der dog aldrig bliver til andet end Sympati. Jeg kan ikke se rettere, end at Sagen i Lovforslaget ses paa en Maade, som maa være i Overensstemmelse med Tingets Tankeretning. Her er talt saa meget om Selvstyret i Kommunerne, at de skulle og kunne raade, og at de styres paa en fornuftig Maade. Jeg tror ogsaa, at Kommunerne rundt om i Landet styres fornuftigt og med stor Indsigt, og saa skulde man ikke her kunne betro Kommunerne at tage Stilling i dette Spørgsmaal og forvalte denne Sag? Jeg tror, at man ikke kan lægge den i sikrere Hænder. Der siges, at det er en meget vanskelig og stor Opgave. Det ærede Medlem for Lyngby sagde, at det var meget vanskeligt at skelne mellem de forskellige Arter af Sygdomme, hvilke der kunde helbredes, og hvilke ikke. Jeg kan i saa Henseende henvise til, at man har Hjælpe-midler. Jeg har set et Skema fra et Sanatorium med forskellige Spørgsmaal, og det antager jeg er kommet til Stede under Samraad med Lægerne, der have Forstand paa den Slags Spørgsmaal. Der er paa dette Skema opført en Mængde Spørgsmaal, som Patientens Læge skal besvare og i lukket Konyolut sende til Anstalten, og ud af Besvarelsen paa disse Spørgsmaal skønner Anstaltens Bestyrelse over, om det er muligt at helbrede Patienten. Noget lignende maatte man kunne komme til i Kommunerne. De maatte kunne sørge for at undersøge hvert enkelt Tilfælde og træffe Bestemmelse derom. Der blev sagt af det ærede Medlem for Hjørring (Jungersen), at Lungetuberkulosen var i Tilbagegang. Jeg staar her med det Forslag i Haanden, som er udarbejdet i Norge, hvor der er en grafisk Fremstilling af, hvorledes Lungetuberkulosen har udviklet sig der. Den gaar ganske vist kun til 1892, men det viser sig, at i det langt overvejende Antal Amter er Lungetuberkulosen i Stigning, og kun i nogle enkelte Amter og Landsdele gaar det tilbage. I Hovedsagen er den i Stigning, saa at man